

веднага отидохъ при капитана, заведохъ и момичето. Следъ малко потеглихме. Разбирашъ, тикива едни семейни трагедии — наследства, преследвания и какво ли не. Но Гертрудъ. . .

— Тя Гертрудъ ли се казваше?

— Да, Гертрудъ, норвежка. Приятелка на дъщерята на капитана, писмото бѣше отъ нея. Решихме, азъ да ѝ отстъпя моята кабина и да се премѣстя въ подника за продуктѣ. Тя си почина, дойде на себе си и привечерь излѣзе на палубата. Бѣхме вече въ открито море. Въ сжщностъ, азъ не бѣхъ и втори кърмчия, а трѣбваше да се разпореждамъ за всичко, да гледамъ наоколо, да слагамъ дланъ надъ очитѣ и да наблюдавамъ океана. Щомъ съзра нѣщо съмнително, трѣбваше да вдигамъ далекогледа и да изследвамъ най подробно. Нищо по лесно отъ моята работа нѣмаше, затова можехме и двама съ Гертрудъ да я вършимъ. Хванемъ се презъ кръста, азъ гледамъ съ далекогледа, тя отпустне глава на рамото ми. . . Ехъ, славно време бѣше! Така стигнахме предъ португалскитѣ ширини. Веднажъ викамъ на кърмчията: — Ей, Андерсенъ, отваряй си зъркалата! — „Какво има?“ — Буря иде, гледай да не оставишъ вѣтъра да ни бие отстриани. Както сме претоварени, всичко може да се случи, а отъ много блъскане и на госпожицата лошо ще стане.

— На Гертрудъ ли? — пита съ пресъхнало гърло Ирина.

— Да, на Гертрудъ. Очитѣ ѝ сини, съвсемъ сини. После викамъ на моряцитѣ: — Момчета, убирайте най-горнитѣ платна! Тѣ се накатериха по вжженитѣ стълби и по напрѣчницитѣ, плъзнаха като котки, а азъ гледамъ, гледамъ и имъ викамъ: — Момчета, я уберете и срѣднитѣ платна!